Decemberi napló

NAPLÓREGÉNY

A könyvíró.com pályázatai alapján.

Szerkesztette: B.D. Mitterpach

Decemberi napló

Naplóregény

Szerkesztette: B. D. Mitterpach

2013

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Antológia, a konyviro.com nyertes palyazatai alapján

Előszó

A könyv három különböző ember történetét meséli el. Párhuzamosan követhetjük kalandjaikat és jellemük fejlődését. Bepillantást nyerhetünk Bonsai, a csinos modell életébe, Eusebio, a dél-amerikai pap gondolataiba, titkaiba és Peer Albrikt, az apokalipszis utáni, túlélő kalandjaiba.

Ez a napló a konyviro.com oldalán meghirdetett irodalmi játék nyertes pályázatai alapján készült el. A honlap ötlete, a napló indítása, a beérkezett munkák értékelése és a napló szerkesztése B.D. Mitterpach munkája.

Örömmel tapasztaltuk, hogy hétről hétre mennyi lelkes és tehetséges szerző csatlakozik csoportunkhoz és munkáikkal növelik a mű értékét! Köszönjük a részvételt és továbbra is várjuk az értékes pályázatokat!

Gratulálunk a nyertes pályázóknak!

Bonsai

December 1.

Lehetne ez is egy kedves nap, de önhibáján kívül mégsem az. Semmi érdekes nem történt, ami mutatná az év utolsó hónapjának kezdetét. Havazik. Reggel óta havazik. Lassan, meggondoltan hullnak alá a hatalmas pelyhek, mintha tartanának attól, hogy földet érjenek. Egyik másik még megpróbál megszökni és irányt vált, forgalommal szemben bukdácsol felfelé, vagy oldal irányba, keresve a menekvés lehetőségét. De a többség, mint egy hadsereg, melynek a föld megszállása a dolga, óvatosan ugyan, de talajt ér és egyesülve társaikkal fehér leplet képeznek. Kart karöltve próbálják tartani a folytonosságot, az összefüggő láncot, mutatva egységük, megbonthatatlanságuk. Talán a karácsony egységét mutatják és kérik számon. Egység. Már hetekkel ezelőtt megkezdődött. Mindenki listákkal, vagy fejvesztve rohangál a bevásárlóközpontokba, hogy a család népes táborából mindenkinek találjon valamit, vagy bármit. Egység, melyet a hópehelycsapatok látható vagy láthatatlan jelenléte megkövetel. Az utolsó hónap legelső napja. Visszavonhatatlanul elkezdődött. A havazás, mely ékes fátyolnak mutatva magát, vakondokat küld a szeretet nevében vásárolni és megtermeltetni a kereskedelmi motor utolsó lélekszakadását. Könnyebb. Könnyebb azt hinni, hogy ha a házam, az utcám, a szomszédom is fehér lepel takarja, akkor a tudatom is nyugodtan megvakulhat és senki, de senki nem fog felelősségre vonni, mert mindenki ezt csinálja.

Szerettem volna egy bejglit sütni. Dióval töltöttet. Mást nem szeretek. Más bejglit. Nem sütöttem. A boltban több volt a tolakodás, mint a dió. Gazdasági szempontok szerint, így a dió roppant drága kellett, hogy legyen, mert az adott területen, más dolgok előfordulásához képest, jelentősen kevesebb volt. Ott álltam

a bolt bejáratától pár lépésre és számoltam. Mennyi ember aki most itt tolong? Összesen hány kiló is lehet? Nyolcvan kilós átlaggal számolva körülbelül nyolc tonna emberhús rohangál, tolakodik, kér, keres, vagy csak elvesz. Kutat, morog, gondolkozik, hogy akkor mi mást, pedig ez csak egy élelmiszerbolt. Ez csak december első napja. Maximum fél kiló diót szerettem volna. Az kevés. Nyolc tonna ember. Csak ebben a percben, csak ott. Az sok. Nem hinném, hogy bárkinek is lett volna türelme. Úgy általában. Majd a családdal, vagy a szomszéddal, vagy az idős hölggyel, aki még mást hisz erről a hónapról és tud igazán boldog lenni, és tud igazán kedves lenni a mellette állóval, mert nem tartozik elszámolással a hópelyheknek. Vele még lehet kedves lenni, de már vele is csak titkon, nehogy bárki más meglássa, meghallja és megszólja. Mint a három majom. Én lehettem a negyedik, aki az ajándékbolt kirakatából nézi, ahogy kulcskarikára fűzik őket. De ezt az idős hölgyet már nem tudja bedarálni a rendszer. Ő hiszi, hogy jó úgy, ahogy nála van. Ő fog ma diós bejglit sütni. Ha nem is ma, de nemsoká. Ő nem félt, mert kívülálló. A fény a tolongó nyolc tonna emberhús tömegben. Csak a szerencsések veszik észre, csak pár embernek adatik meg, hogy a sorban mellé, elé, vagy mögé állhasson. Csak egy két ember kerül az útjába, míg megveszi a bejglihez valókat. És ma, csak néhány embernek adatik meg, hogy elgondolkozzon. Min is? Hogy milyen baljósan hangzik, egy év utolsó hónapjának kezdete? Hogy harminc és talán egy nap és vége az évnek. Mi magunk vágjuk és hisszük, hogy elkezdhetjük a következőt. Jézus születése. És mindeközben díszesen ünnepelgetünk. Jézus születése, Szent Miklós ünnepe, A szeretet ünnepe, Az év kereskedelmi csúcspontja, A mások és önmagunk teljes becsapása díszdobozokba csomagolva. De valójában már Isten sem tudja mi ez. Furcsa haláltánc, vergődő rítus, vonaglás mint ahogy a kígyó vedli le régi bőrét, úgy próbálja lerázni börtönőreit, kivégzőit ez az év. Az utolsó hónap, az utolsó esély. Évről évre, generációról generációra megpróbálják. Hátha. Eddig nem sikerült. Mindig vége lett és mindig újabb jött. Elnézve azt a

nyolc tonna emberhúst, meglehet hogy hamarosan sikerülhet. És ha sikerül már nem szabhatjuk meg mikor lesz a vége és egy újabb kezdete. Nyüzsgő haláltánc. Zajos moraj.

Ma ezt a bejegyzést nem rontom el egyéb hétköznapiságokkal. Jó voltam magamhoz. Nem sütöttem. A havazás ellenére jól éreztem magam és az a neveletlen kutyám is.

(B.D.Mitterpach)

Peer Albrikt

December 1

Gyorsan haladtunk. Nyitott, piros sportkocsinkba erősen fújt be az ellenszél, de kellemes volt. Már közelebb voltunk az estéhez, de a sötétség még félénken szőtte átláthatatlan kendőjét. Sokszor lassítanom kellett, mert francia területen kevésbé érzem olvashatónak az út menti táblák kiírásait. Sejtésem nem volt, valójában mi áll rajtuk, csak emlékeim tudták, hogy milyen képet ad a kiírt szöveg, mikor, melyik leágazásnál merre kell hajtanom.

Egészen besötétedett mire odaértünk. Halkan és lassan közelítettük meg a parkot, melynek széléről jól látszott, az egykor kastély volt, most emlékpark épület. Oldalról láttuk a felépítményt, s így teljes képet kaphattunk az ott zajló, vagy reményeim szerint nem zajló eseményekről. Ha szemből érkeztünk volna, a frontépület eltakarta volna a mögötte elterülő kicsiny parkot és az a mögötti lényeges házat. Amikor itt voltam, a frontépületet nem használták másra, mint az érkezők fogadására. A park mögötti ház volt ami cselekménnyel, tartalommal szolgált. Ezért döntöttem úgy, hogy oldalról fürkésszük, van e zaj, mozgolódás.

Mellettem ült A Nő. Tudta miért jövünk, tudta mit akarok mutatni, keresni itt. Áhítattal és mély tisztelettel ült mellettem egész úton. Kétszer szólt. Tudta, hogy hasamban tombol idegrendszerem türelmetlensége, kíváncsisága. Vajon sikerrel járok-e? Meg tudom-e mutatni ezt a fontos helyszínt, mely akkor, mikor fontossá vált, nem csak nekem lett az, hanem mindnek. Az összesnek, akik maradtak, maradhattak. Csak akkor szólt, mikor ő is úgy érezte túl gyorsan megyünk és a jelzőtáblák betűképei esetleg olvashatatlanok. Senki nem volt az utakon. Mint általában. Több órás autópályaút és csak magunk voltunk. Romantikus is

lehetett volna, de mostanában kevés jut a romantikából. Mostanában ez teljesen természetes. Romantikus lehetett volna, de nem volt az. Az üres és magányos utak, már évek óta nem romantikusak senkinek. Általános.

Megláttam a kastély vonalait. Halkan lopakodott ez a nagy és erős dög. A hasamban örvénylő izgalom élesebbé tette látásom. Fények látszódtak és tíz-húsz ember mozgása a parkban. Valami gyűlés féle lehetett, de nem a mi fajtánkból. Ők nem azok voltak, kik örömmel láttak volna. Miért vannak még mindig? Mennyi idő kell még, hogy a gyilkosok eltűnjenek? Már azt hittük elmúltak, hisz évek óta rombolja őket a környezet. A három nap sötétség óta nem lehet ártani. A lét torolja meg, még akkor is, ha az csak gondolatban fogan meg. És most mégis látnom kell, hogy ezen a helyen. Biztos véletlen csak. Biztos nem tudják, hogy itt ismerték el a megmaradtak nagyjait, azokat, kik meghatározó és nélkülözhetetlen segítséget nyújtottak a mindnek. Az összesnek, kik maradhattak. Nekik is. Azoknak is kiknek menniük kellett végül, mert nem értették a megváltozott feltételeket. Nem mi szabtuk. A bolygó szabta. Akarat nélkül.

Három nap teljes sötétség. S mikor megint eljött a reggel, már más volt minden. Más volt az ég színe, más volt a nap, s mire letisztult teljesen az ég, más volt az éjjel, a csillagok. Némely bolygók oly közelségben mutatkoztak néha, mintha rettentő kíváncsiságtól hajtva, mindenképp meg karták volna szemlélni közelebbről is az új jövevényt. Van egy, mely ha jön az égbolt negyedét eltakarja, s akkor sem látszik maga teljesen. Mindig csak a felét látjuk. Hogy mit láttak, s ez mennyire tetszett nekik, nem tudhatom. Ritkán jöttek ilyen közel, s akkor nem volt sok különbség nappal és éjjel között. Már ami a fényerősséget illeti. A nap, mint régen is, vakító volt. Valamivel kisebb ugyan, de ami a régi feladata, azt most is megteszi.

Gyűlésük nem volt hangos. Szomorúnak tűnt inkább, de nem

volt sok kedvem analizálni, nehogy észrevegyenek. A lehető leghalkabban gurultunk tovább, hogy kellő távolságból, újra útra keljünk. Haza.

Már nem száguldottunk. Sebesen haladtunk, de a sietős izgalom kihunyt. Én is szomorú voltam kicsit. Akkor, Ő nem lehetett ott velem. Pedig megérdemelte volna, mert neki köszönhetem, hogy mindazt megtehettem, amiért elismertek. Nem lehetett velem, mert zavaros idők voltak és együtt kellett maradniuk. Én kockáztattam, hogy eljöttem ide, hogy együtt töltsem az estét azokkal, kik hasonlóan fontos szerepet vállaltak a megújulásban. Ők is kockáztattak, hogy elengedtek, aggódva ugyan, de büszkén tették. Most, hogy nyugodtabbak a mindennapok, azt gondoltam, megmutatom és a díszletek közt mesélem újra, talán századszor, hogy s mint volt az a szívemnek oly nemes nap. De nem tehettem, mert még vannak portyázók, s ma esete pont ott vertek tanyát. Lehet a következő éjjel, mikor az ég negyedét ismét színeivel és légkör formáival betölti az öreg szomszéd, ők is megértik merre kell vezessen az út. Általában ilyenkor, ezeken az estéken tűntek el legtöbben közülük.

(berkiistván)

Eusebio

December 1

Ezekben az időkben lassan tetőpontjára hág a napkitörések által földre lövellt anyagmennyiség rendszeressége. Vajon eléggé fejlettek vagyunk már, hogy apokaliptikus katasztrófát okozhasson? Kellőképp elektronikus minden? Elgondolkodtató milyen parányiak vagyunk, és mekkora hatalmat képzelünk magunkba. Évszázadok óta próbáljuk uralni, igazgatni bolygónk és elhittük, hogy jól tesszük. És most hogy minden eddigi elképzelésünk legfelső határához értünk, megmutatkozik, hogy annyi közünk van ehhez az eddig képzelt irányításhoz, mint a hangyáknak a konyhai morzsáinkhoz. Vajon tudjuk-e méltóan és jövőt látva kezelni az eljövendő összeomlást? Vajon mennyire érezhetjük Isten keze általi végzetnek mindezt? Gondolhatjuk, hogy eddigi cselekedeteink büntetése és a téves ösvény végcélja lenne az eljövendő káosz? Gondolhatjuk. De ne emeljük magunkat oly magasra, hogy mi lennénk az világmindenség ciklikusságának célzott áldozatai és okai. Hangyák vagyunk a konyhában. És a világ éli megszokott és minden ok felett álló életét. Hogy ez nekünk nem tetszik, az már tényleg egyedül a mi dolgunk. Hibáztathatunk érte bárkit. A szomszédot, a hitetlent, az egyházat, mindenki a maga vagy épp más házatáját, önmagunk és mások démonait. Közünk talán csak egy van mindehhez. Ha nem tudjuk túlélni, élve és tisztességgel elviselni, annak egyetlen okát látom. Mégsem a megfelelő ösvényen vertük keresztül egymást és a teremtett valónk mesze áll attól, amire képesek lennénk, amiért lettünk. Isten önmaga képére teremtett minket s gondolom a várható vég, vagy kezdet az Ő képét nem ártja. Talán a mienket igen. Elgondolkodtató. Persze abban az időben valószínű nem az elgondolkodás lesz a legfőbb

elfoglaltságunk. Talán utána. Majd. Ha még lesznek akik elgondolkodhatnak. Előtte is elgondolkodhatunk, de nyakunkon a világ. Mint a mosógépben a zokni, együtt lubickolunk ebben a nagy, habos, nyálkás löttyben és nem láthatjuk azt, amin egyszer talán már késő lesz elgondolkodni. Lehet addigra már azt is elfelejtjük hogyan kell. Remélem az újvilág nem csupa mosószerszagú zoknik és gatyák száradásával indítja újra a létezés varázs-kalendriumát. Akkor lenne ám igazán lentről kezdős újmese. Remélem amit eddig elértünk és használható lehet az nem a három keresztnevű szappan-hősök tulajdonságai, az intelligens mosószerek IQ-hányadosa, perszekundumos adatátvitel, vagy a mindentmozgató pénz és adóssághalmaz. Aztán lehet hogy tévedek. Más is tévedett már. Nekem is jogom van hozzá.

(berkiistván)

Peer Albrikt

December 2

Már szinte teljesen kipakoltuk a szobákat. Pár elektronikai berendezés maradt csak. Várták, hogy őket is csomagoljuk. Végre megtaláltam a jegyzetet. Ezt még le kell másolni. Sietve kerestük a dobozok közt a fénymásoló kábeleit. Fontos volt. Fontos a fénymásolat és fontos, hogy siessünk. Órák múlva indulnunk kellett. A feladat itt véget ért, de ezt a pár papírlapot még mindenképp le kell másolni. Csak utána indulhatunk. Nem tudom az elkövetkező pár napban, míg megérkezünk, lesz-e lehetőségem, hogy pótoljam a másolatot. Azt hiszem nem lesz. Ezt mindenképpen még most meg kell tennünk, hiába sürget az idő. A kábelek előkerülnek, köztük a fénymásoló kábele is. Munka elvégezve. Folytathatjuk a csomagolást. Hamar kész lettünk. Lett, ahogy lett összepakolva, de szállítható. Csupa fehér falak és a szoba közepén halomba a dobozok. Hónapok szaga rejtőzik bennük. Dolgos, de örömteli hónapoké. Elvégeztük a munkát, amiért idejöttünk és most ebben a pillanatban semmi dicsőséges nincs, ami látszana. Búcsúhalom. Egy kupac lom. Jóval azután érkeznek érte, mikor mi elindulunk. Tárgyak. Még van egy kis időnk, mászkálunk a megnyúzott lakásban. Miért pont az ötödik emelet? Miért ezt választottuk és miért itt? Akkor annyira kézenfekvő volt, hogy el sem gondolkodtam ezen. Ez jött. És megfelelt. Fehér minden. Kint már sötét van. Éjjel tíz óra. Fél óra múlva indulunk. Várom, de fura érzés. A dobozaink természetesen utánunk jönnek. Ha akarom máshol is nézegethetem. Csak le kell raknom őket egy alkalmas szoba, alkalmas padlójára. Kint megint esni kezdett a hó. Lassan, tétován hullanak a pelyhek. Köbméterenkén egy-kettő. Kimegyek az erkélyre is. Elköszönni az erkélytől és a kilátástól. Havas a párkány. Keskeny, de hosszú az erkélyünk. Sétálok egyet rajta. Nem akkora séta ugyan, de ha már kilencet tudok egy irányba

lépni, azt mégsem nevezhetjük toporgásnak. Séta. Közben a távolba bámulok és élvezem, ahogy a hópelyhek apró gyémántokként lavíroznak a sötét levegőben. Csend. Amikor hó esik, mindig olyan nagy lesz a csend. Tömör csend, azt hiszem. Talán mindenki az figyeli, hogy meghallható-e a pelyhek lassú ereszkedése. Még a hangok is lélegzetvisszafojtva figyelik, hátha meghallható. Mintha lenne valami titkos verseny, hogy a világon ki hallja meg először egy hópihe pattogását a levegőben. Évmilliók óta. Talán a szél az ami néha berág és elveszíti a türelmét. Olyankor jól bele tud rontani mások, s talán az egész világ csendkirály játékába. Most ő is figyel. Csend van. Súlyos és tömör csend. Ritka, amikor hallani lehet a csendet. Most lehet.